

Ֆէյզ ու քէմալին մուսէթտիյի օլան էմիր թահսիլին թաամիմիի միւրատ ու իլթիզամ պույուրմուշ. վէ հէր թարաֆտէ տախի ասարը ճէմիլէսի միւշահատէ օլունմադտա պուլուն մուշ տըր: Պու ճիւմէտէն օլարագ պու մէքթէպտէ տախի կէօրիւլէն հիւսնիւ թէրպիլէ վէ ըսլահաթ միւրատ վէլի իւլ նիմէթէ մուվաֆը պուլունմադլէ, տօլրիսի քէմալի մուշ պահաթ վէ մէֆիտարէթի իլէ ըզհարը շիւքրանիլէթ գըլնուր: Պու մէքթէպին միւրէճէյի օլան Քաթրիգիլանէնին Քաթրիկի սապըգը էֆէն տինին վէ ֆաթընտան պէրու պապը մէվանի հէյուլէթլէ Քաթրիգսիզ գալմասի պու մադուլէ թէրէգգիսի արզու օլունան ըսլահաթճէ պայիսի թէէթի, վէ պու թէէթի իսէ մու ճիպի թէէսսուր օլմուշ էքէն, սայէի շէվքէթիլայէի ճէնապը Փատիշահիտէ ֆազուլ քէմալ իլէ մու թթաթ օլան իշպու Քաթրիգի ճէտիտ էֆէն տի թարաֆը Փատիշահիտէն նասպ ու թայիս պույուրմաթիլէ, պու քէյ. ֆիլէթ Քաթրիգհանէ իտարէսինտէ պուլունան թէպատը շահանէնին սիր գաթ տահա նէճթիտարըղլէ տէլալէթ վէ էթֆալին պէյլէ հիւսնիւ թէրպիլէ վէ թաալիւմլէրինէ վէ միւլէթճէ օլան իտաուսաթըն թէրէգգիի ըսլահաթընէ պաշըճէ սիր ալամէթ օլտըգի աղ վադըթ իշինտէ կէօրիւլէն պաղը ասար ճիւմէսին տէն օլարագ, պու մէքթէպտէ միւշահատէ օլունան հիւսնի իմթիզամ տէլալէթլէ տախի միւսպիթ օլմաղ իլէ կէնտուլէրինէ պէյսանի թէշէք քիւրլէ շոճուղարըն թահսիլի թալլմաթ թէրէգգիսի վէ հալիւմալէրինին իգտամ ու հիմմէթի արզու վէ թահսիլնտէ պուլունտիլիմի պէյսն իտէրիմ:

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

Բանաստեղծական սգի արդարեւ քիչերու շնորհած է բնութիւնը, բայց չեմ սխալիր ըսել՝ թէ նոյն բնութիւնը հաղորդած է մարդկային սեռին ամեն անհատներուն այնպիսի սիրտ մի, որ բանաստեղծին մօտցը յափշտակիչ զօրութեամբն ու անոր սլաթուիչ ու եռանդուն երեւակայութեան ուժգնութեամբը չյափըլ տակուի ինքն ալ: Չկայ սիրտ մի որ չգորովի, երբ կը տեսնէ անմեղ աւարած մի՝ որ իւր ծագիկ ու կուսահան հասակին մէջ մահուան ձեռքը կը մատնուի. այս գագամները սրաինն է. իսկ երբ կը տեսնէ որ այն անմեղ հասակին մահը բանաստեղծին գրչին տակ այլակերպեալ, նոր ու սքանչելի տեսիլներով մեղ կը ներկայացուի, հոն մեր միտքն է որ կը լռայ:

Բառնեքս հետագայ ոտանաւորին մէջ լու կ'երեւի: Այս աղջիկ մի է մեռնողը. իւր հասակին անմեղութիւնը՝ իբրեւ տեսիլ իրեն կը ներկայացընէ մահուան մօտենալը եւ վերջին պատրաստութիւնները: Մայրը աւնոր վերջին վայրկեանները շարժմեցընելու համար աղջկանը հասակին եւ անոր կուսական ճաշակին յարմար մեկնութիւններով կը ջանայ քաղցրացընել մահուան դառնութիւնը: Ս'ըմարդկային սիրտը չփղծկիր արդեօք, երբ կը լսէ օրհասական օրիորդին բերնէն, « Մայրիկ զեռ մի խաբերո՞ւք, քու փաղաքուշ մեկնութիւններդ մահուան սոսկալի ճշմարտութեանը քով կը մատնուին: Կը մեղ մահկանացուացս գեղեցիկ օրինակ կու տայ չեաբուելու աշխարհիս փառայն ու վայելչութեան պատրանքներէն: Կը բանի եթէ կարենային բոլոր արաբածք կրկնել անմեղ կուսին, « Այն

ասկի սիւնն 'ի վեր յերկինս լուսափայլ,
 իմ հոգի—ընկալ հրաւեր հրեշտակն
 է ու բաժն խօսքը, որու մէջ կ'երեւի
 աստուածային կամաց հետ ունեցած
 համակերպութիւնը, անխռով հոգին
 ու խաղաղ սիրտը: Բնաիր են դրե-
 թէ բոլոր տողերը, բայց ամսոսն որ
 հեղինակին անունը մեզ յայտնի չէ:

ՏԵՍԻԼ ԿՈՒՍԻ ՄԻՈՅ ՎԱՆԵՑԻՈՅ

Ի ԺԱՄ ՄԱՀՈՒԱՆ ԻԲՐՈՅ

Մայրիկ, մայրիկ, լուր դու բանիս իմ հարցման,
 Այն նորաչէն սայլ գեղեցիկ իմ տեղեան
 Որ ահա կայ 'ի վերայ գրանն, այն զի՛նչ է:
 Ճախարակեայ սիւն տակեղնն որ կանգնեալ
 Ի վեր յերկինս է բարձրացեալ, այն զի՛նչ է:
 Այն բոլորն խնձոր սակի լուսարժի,
 Ի վերայ սեանն որ միշտ շրջի, այն զի՛նչ է:
 Երկու անձինք այն երկրագործ որ դորձեն,
 Անդ 'ի դաշտի զերկիր փորեն, այն զի՛նչ է:
 Այն թեւաւոր երկու տատարակք որք ծայնեն,
 Ի դաշտին անդ քաղցր երգեն, այն զի՛նչ է:

Մայրն առնէ պապախաւի.

Քրդեակ, իրգեակ. գուտար իմ անիւ հոգեակը,
 Այն նորաչէն սայլն 'ի գրանն զոր տեակը,
 Բո գեղազարդ հարմարանի ամուսն է:
 Միւն տակեղնն ճախարակեայ այն կանգնեալ,
 Բո թաղակից պոսկազարդ փետայն է:
 Խնձոր սակի այն գեղեցիկ որ շրջի,
 Բո սիրածին ծաղկաթիթիմ որդին է:
 Այն դորձաւորք զերկիր փորող 'ի դաշտի,
 Բո առն եղբարք բարեփառաակ տողեր են:
 Երկու տատարակք քաղցր երգողք թեւաւորք,
 Տաղեր կանայք քո սիրել տեկնայք են:

Պապախաւի առնէ դոստարն.

Մայրիկ, մայրիկ, զեւ մի՛ խաբեր, իմ քաղցրիկ,
 Այն նորաչէն սայլն 'ի գրանն գեղեցիկ
 Բալնիկ գիտեմ, այն զիս բարձող դադաղն է:
 Այն տակի սիւն 'ի վեր յերկինս լուսափայլ,
 Իմ հոգի—ընկալ հրաւեր հրեշտակն է:
 Այն բոլորն խնձոր սակի որ շրջի,
 Իմ անուշիկ է դոստար մարմնայն հոգին է:
 Երկու անձինք անդ 'ի դաշտի որ դորձեն,
 Զիմ գեղեցիկ փորող բոլոր միակք են:
 Այն թեւաւոր երկու տատարակք որք երգեն,
 Ի հող թաղող իմ քահանայք տարք հարք են:

ԺԱՄԱՆԱԿԱՆԳՐՈՒԹԻՒՆՔ

'Արեւից ամսոյս 7 ին ըստ Ն. Տ.
 պարգեւարաշխութեան հանդէս մի
 տեղի ունեցաւ քաղաքիս լէհացի
 Հրէից | ամէլ ըսուած դպրոցին մէջ,
 նախապահութեամբ Աւստրիոյ մե-
 ծապատիւ Հիւպատոս Պ. արվալ
 քերի, որոյ կողմանէ հրաւիրեալ էր
 նաեւ քաղաքիս կառավարիչ Վսեմ.
 Իզդէթ Փաշայն իւր թարգման յար-
 գոյ Պ. Ատէրիատէսի հետ. Հրէից
 մեծ խախամ սինեօր Տափտ Հազա-
 նը և ուրիշ քանի մի երեւելի ան-
 ձինք: Սոյն առթիւ մեծապատիւ
 Հիւպատոսը գեղեցիկ բանախօսու-
 թիւն մի ըրաւ. նմանապէս և Վսեմ.
 կառավարիչը փութաց 'ի պատասխա-
 նի նորին յայտնել իւր սրտին ուրա-
 խութիւնը և շնորհակալութիւնը առ
 Տեսու շն փարձարանին, որ է նոյն ին-
 քն Սեմ. Հիւպատոսը:

Յիշեալ փարձարանը տաք տա-
 րիէն 'ի վեր հաստատուած է ծախ-
 իւք 'ի Վեննա բնակեալ անուանի
 հրեուհի Տիկին | ամէլի, որոյ ան-
 ուամբը կը կոչուի նաեւ դպրոցը:
 Ազգասէր տիկինը իւր հայրենական
 ժառանգութիւնը օգտակար կերպիւ
 գործածելու և իւր ազգին բարիք մի
 ընելու գովելն նպատակաւ հիմնած
 է յիշեալ դպրոցը սուրբ քաղաքիս
 մէջ, որոյ պէտքը ուրիշ ամեն տեղե-
 րու պէս՝ հոս ալ զգալի էր: Աշա-
 կերտաց թիւ քառասունի որոշուած
 է, որոյ քսանը աղքատ պիտի ըլլան
 և իրենց ապուստն ու հագուստը
 հիմնադրին ծախիւքը ըլլալէն 'ի զատ,
 ամսէ ամիս երեսնական դահլիսն ալ
 կը տրուի իրենց: Սորվեցած ուս-
 մանք ին է երրայերէնն ու տրպերէ-
 նը: Յառաջող էմ աշակերտաց հա-
 մար չորս միջանակ պատրաստուած